

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/149/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416203778
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2017:8416203778.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne: Z., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.782,73 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni sumu 500,- eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 30. 6. 2016 domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadostučinenia zaplatiť jej sumu 1.782,73 eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3C/144/2014 bola žalovanou v postavení spotrebiteľa, pričom žalovaný sa v uvedenom konaní domáhal voči nej zaplatenia sumy 1.782,73 eur s príslušenstvom. Tvrdila, že v uvedenom konaní bola úspešná, pretože rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 28. 8. 2014 sp. zn. 3C/144/2014 bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, a to z dôvodu civilnoprávnej úžery, keď súd dohodu o výške úroku medzi stranami vyhodnotil ako neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. V žalobe uviedla, že rozsudok prvostupňového súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 10. 2015 sp. zn. 18Co/298/2014 primárne pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, oba rozsudky tak nadobudli právoplatnosť. Poukazujúc na § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobkyňa v žalobe tvrdila, že dodávateľ zneužil svoje postavenie, nekonal voči nej ako spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou a domáhal sa plnenia zo zmluvy, ktorá obsahovala výšku úrokov ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdiac, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy žalobkyňa uviedla, že súd by pri posudzovaní primeraného finančného zadostučinenia mal prihliadnuť na všetky okolnosti veci, najmä na to, že znášala stav právnej neistoty a že žalovaný sa chcel na jej úkor obohatiť, pričom na úkor spotrebiteľov, ktorí sa nebránia sa takýmto spôsobom aj obohacuje. Podľa žalobkyne hypotéza právnej normy je splnená, lebo je spotrebiteľkou ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, preto požaduje primerané finančné zadostučinenie vo výške v akej sa chcel žalovaný ako obchodník na jej úkor obohatiť, teda vo výške 1.782,73 eur, aby tak bola naplnená aj každá z funkcií primeraného finančného zadostučinenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 28. 8. 2014 sp. zn. 3C/144/2014 a rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 10. 2015 sp. zn. 18Co/298/2014.

4. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril dňa 21. 10. 2016 tak, že žalobkyňa, opierajúca svoj nárok o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa neuniesla ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku, t.j. v čom resp. na akom základe si ho uplatňuje, rovnako tak jeho rozsah. Tvrdil, že žalobkyňa si ako spotrebiteľ neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností, pričom podľa žalovaného na strane žalobkyne nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková alebo nemajetková ujma či škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie. Poukázal na to, že medzi stranami nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo preukázané splnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nakoľko podľa žalovaného predpoklad formulovaný v zákone, cit „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ logicky vyžaduje rozhodnutie s výrokom súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje, čo vyplýva zo základného princípu civilného konania, že pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie. Žalovaný uviedol, že v danom prípade vyžaduje sa rozhodnutie, teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Podľa žalovaného z podanej žaloby nevyplýva žiadny dôvod, na základe ktorého žalobkyňa sumu finančného zadosťučinenia stotožňuje so sumou v akej žaloba voči nej bola zamietnutá, pričom táto svoju požiadavku neodôvodňuje vecnými a skutkovými dôvodmi, ktoré by jej požiadavku zdôvodnili. Na priznanie žalobkyňou uplatneného nároku, navyše v danom rozsahu neexistuje podľa žalovaného žiaden skutočný a zákonný dôvod a je nepreskúmateľné na základe čoho sa žalobkyňa domáha finančného zadosťučinenia vo výške, ktorá v zmysle slovenského právneho poriadku sa priznáva v prípade ťažkých újm na zdraví. Žalovaný žalobu žalobkyne navrhol zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú.

5. Žaloba žalobkyne bola súdu doručená dňa 30. 6. 2016, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. - Občianskeho súdneho poriadku. Ten bol dňom 1. 7. 2016 nahradený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa prechodných ustanovení CSP, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 1. 7. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalovaný ani jeho právna zástupkyňa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu, doručenému im prostredníctvom právnej zástupkyne žalovaného, nedostavili. Právna zástupkyňa žalovaného ospravedlnila svoju a žalovaného neúčast' na pojednávaní s tým, že trvajú na svojom nesúhlasnom vyjadrení so žalobou a súhlasia aby súd vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného a jeho právnej zástupkyne, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

7. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvala. Námietky žalovaného proti nároku sú podľa žalobkyne nedôvodné, nakoľko hypotéza právnej normy ako aj všetky podmienky pre uplatnenie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sú v danom prípade naplnené. Podľa žalobkyne rozhodovacia prax súdov sa už s námietkami žalovaného uplatnenými aj v tomto konaní vysporiadala, keď napr. v aktuálnom rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 8. 2017 sp. zn. 7Co/23/2017 je jasne uvedené, že čo sa týka úspešného uplatnenia určenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní určenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy ak tak dôvodí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Zo súdnych rozhodnutí predložených spolu so žalobou podľa žalobkyne vyplýva, že žalovaný chcel sa domôcť sumy nad rámec plnenia na ktoré mal nárok, išlo o absolútne nedôvodnú žalobu ktorú súd vyhodnotil ako civilnoprávnu úžeru. Vzhľadom na to, že neexistujú žiadne tabuľky, usmernenia alebo striktné kritériá pre výšku zadosťučinenia, túto žalobkyňa odvodila od sumy ktorú žalovaný od nej v pôvodnom konaní chcel nakoľko má za to, že daná suma naplní účel primeraného finančného zadosťučinenia, a to tak jeho relatívnu ako aj preventívnu funkciu, aby žalovaný si už aj do

budúcna rozmyslel, či sa znova dopustí takého konania a bude žalovať nároky z civilnoprávnej úžery. Ani skutočnosť, že v pôvodnom konaní vystupovala žalobkyňa ako žalovaná nie sama, ale spolu s Petrom Markovičom podľa žalobkyne nič nemení na dôvodnosti celej výšky žiadaného primeraného zadostučinenia. Žalobkyňa uviedla, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je potrebné, aby spotrebiteľovi vznikla ujma, stačí hrozba vzniku ujmy ktorá tu reálne bola, nakoľko žalovaný domáhal sa u nej plnení na ktoré nemal nárok, keď v čase keď žalovaný podal žalobu proti žalobkyni táto mala zaplatenú celú istinu poskytnutého úveru, dokonca ju mala preplatenú.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 21. 10. 2016, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobkyňou, a to rozsudkami Okresného súdu Kežmarok zo dňa 28. 8. 2014, č. k. 3C/144/14-62 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 10. 2015, č. k. 18Co/298/2014-88, obsahom žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval, pričom zistil tento skutkový stav:

9. Z rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 28. 8. 2014, č. k. 3C/144/2014-62 súd zistil, že žalovaný (tam v procesnom postavení žalobcu) žalobou podanou na Okresnom súde Kežmarok dňa 6. 3. 2014 sa domáhal, aby súd uložil tam žalovaným Q. nar. XX. XX. XXXX. (tu žalobkyňa) povinnosť spoločne a nerozdielne mu zaplatiť sumu 1.782,73 eur s príslušenstvom titulom nárokov zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 29. 7. 2010. Uvedenú žalobu súd v celom rozsahu zamietol a žalovaným priznal náhradu trov právneho zastúpenia, pričom z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že rozhodol tak po zistení, že predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.500,- eur, pričom do dňa podania žaloby žalovaní uhradili v prospech žalobcu sumu 1.592,51 eur a nárok na úroky žalobcovi (tu žalovanému) nevznikol, nakoľko úroky dohodnuté v zmluve niekoľkonásobne prevyšovali bežnú úrokovú sadzbu, za ktorú poskytovali úvery v rovnakom období banky, preto súd tieto vyhodnotil ako dojednané v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúce civilnoprávnu úžeru. Konštatujúc, že žalobca (tu žalovaný) nemôže požadovať zaplatenie úrokov z absolútne neplatného právneho úkonu, za stavu, že žalovaní preplátili poskytnutú výšku istiny súd žalobu vo veci sp. zn. 3C/144/2014 vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodnú, zamietol ju a žalovaným priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

10. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal žalobca (tu žalovaný) odvolanie o ktorom odvolací Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom zo dňa 21. 10. 2015, č. k. 18Co/298/2014-88 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania. Podľa názoru Krajského súdu v Prešove záver súdu prvej inštancie o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi má oporu vo vykonanom dokazovaní a je správny, nakoľko v zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru 70,02 % skoro 5 násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Krajský súd navyše konštatoval neplatnosť právneho úkonu - úverovej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi aj z dôvodu, že zmluva vzbudzuje zdanie ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon hoci v strede predtlačenej formulára pod bodom 8 zmluvy je spomenutá ďalšia zmluva, a to dohoda o poskytnutí služby, čo vôbec nebolo zvýraznené, naopak vytvoril sa dojem ako keby žalovaní so žalobcom uzatvárali len jeden právny úkon, čo odporuje bežnej praxi, zvyklostiam a aj dobrým mravom. Ako ďalší dôvod prečo žaloba bola nedôvodná krajský súd uviedol to, že zmluva o úvere neobsahovala náležitosť predpísanú v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - rozlíšenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky keď uvedená v nej bola len jednotná výška splátky bez takéhoto rozlíšenia, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Krajský súd s poukazom na uvedené konštatoval, že aj za predpokladu platného dojednania výšky úroku by pre absenciu jednej zo zákonných náležitostí zmluvy veriteľovi nevzniklo právo na úroky dohodnuté v zmluve. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil zo žalobkyňou predloženej fotokópie rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 10. 2015 č. k. 18Co/298/2014-88, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 3. 12. 2015.

11. Žalobkyňa poukazuje na vyššie uvedené súdne konania a rozhodnutia a tvrdiac, že v predmetných konaniach úspešne na súde uplatnila porušenie svojho práva, pričom počas nich znášala stav právnej neistoty a stav, kedy sa žalovaný chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom výšku požadovaného zadostučinenia vyvodzuje z výšky sumy, ktorá bola predmetom konania vo veci sp. zn. 3C/144/2014.

12. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne čo do základu je plne dôvodná, čo do výšky dôvodná je len v časti. Žalobkyni podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, toto však nebolo možné priznať jej v žiadanej výške, a to z nasledujúcich dôvodov.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

15. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 28. 8. 2014, č. k. 3C/144/2014-62 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 10. 2015, č. k. 18Co 298/2014-88 žalobkyňa preukázala, že v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 3C/144/2014 uplatňoval si žalovaný voči nej a ďalšiemu žalovanému - Q. zaplatenie sumy 1.782,73 eur s príslušenstvom, t.j. sumy ktorá o viac ako 100 % presahovala sumu peňažných prostriedkov reálne poskytnutých žalobkyni a jej spoludlžníkovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 29. 7. 2010 (1.500,- eur). Tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd dospeli k jednoznačnému záveru, že žalovanému nielenže nepatria žiadne úroky z úveru pre neplatosť zmluvy a bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ale že ním žiadané úroky sú vo výške odporujúcej dobrým mravom a že sa jedná o civilnoprávnu úžeru. Z odôvodnení vyššie uvedených rozhodnutí teda jasne vyplýva, že bol zistený nielen jeden, ale hneď až tri základné a zásadné dôvody, pre ktoré celý nárok uplatňovaný voči žalobkyni a jej spoludlžníkovi bol nedôvodný. Prvým bola absolútna neplatosť celej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi spočívajúci v tom, že žalovaný, ktorý pripravil formulár úverovej zmluvy skryte do nej zakomponoval ďalší právny úkon - dohodu o poskytnutí služby. Druhým bolo zistenie, že dojednaná výška úrokov 70,02 % ročne odporuje dobrým mravom, a teda aj keby nejednalo sa o neplatnú zmluvu ako celok, v prípade dohody o výške úrokov jedná sa o absolútne neplatný právny úkon. Tretím dôvodom bolo zistenie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a teda aj za predpokladu platného dojednania zmluvy a výšky úrokov nebolo by možné žalobe vyhovieť pre bezúročnosť úveru v situácii, keď už v čase podania žaloby bola celá suma poskytnutých peňažných prostriedkov vrátená, dokonca preplatená.

16. Teda nejednalo sa v danom prípade o situáciu, kedy by si žalovaný uplatňoval na žalobkyni a jej spoludlžníkovi pri v skutočnosti bezúročnom a bezpoplatkovom úvere nejaký primeraný, s dobrými mravmi a zákonom súladný úrok, ale žalovaný napriek tomu, že mu pre neplatosť zmluvy (prvý dôvod nedôvodnosti žaloby) a bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (druhý dôvod nedôvodnosti) žiaden nárok na úroky nevznikol, uplatňoval si podľa právoplatného záveru súdov úžernický úrok, ktorý ani samostatne, keby nešlo o bezúročný úver by neobstál (tretí dôvod nedôvodnosti žaloby). Súdy teda v postupe a konaní žalovaného, ktorý si za stavu vrátenia, dokonca preplatenia celej dohodnutej, dlžníkom poskytnutej sumy úveru 1.500,- eur uplatňoval od nich ešte sumu o viac ako 100 % prevyšujúcu túto úverovú istinu (1.782,73 eur) zistili hneď tri samostatné dôvody, z ktorých každý jeden by sám osebe bol dôvodom na zamietnutie žaloby. Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich z Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa, navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd s poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, ktorá úspešnou obranou voči takýmto nedôvodným nárokom v pôvodnom konaní na súde úspešne uplatnila svoje práva. Je treba si v danom prípade uvedomiť, že dôvodom plného neúspechu žalovaného a jeho nárokov v konaní vedenom proti žalobkyni a jej spoludlžníkovi neboli len nejaké formálne - právne nedostatky, alebo napríklad neskoré uplatnenie jeho práva na súde a podobne, ale dôvodom jeho plného

neúspechu bolo to, že jednalo sa z jeho strany o konanie, ktoré príkro odporovalo tak zákonu ako aj (a navyše) dobrým mravom, teda išlo o absolútne zásadné a závažné porušenie práva z jeho strany, na čo súd musel prihliadať.

17. Na druhej strane, ak žalobkyňa odvodila výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia mechanicky od výšky sumy žiadanej žalovaným v pôvodnom konaní (sp. zn. 3C/144/2014), tak uvedené v tu súdnej veci nebolo možné akceptovať.

18. Prvým dôvodom, prečo podľa názoru súdu takéto automatické a mechanické stotožnenie výšky uplatňovanej sumy s výškou žiadaného primeraného finančného zadosťučinenia už na prvý pohľad logicky nemôže obstáť je to, že žalobu tu podala len žalobkyňa, hoci v konaní sp. zn. 3C/144/2014 žalovanou bola tak žalobkyňa, ako aj Q. od ktorých sa zaplatenie sumy 1.782,73 eur s príslušenstvom žiadalo spoločne a nerozdielne, pričom vo vzťahu a vzájomnom pomere medzi nimi podiely na dlhu je treba považovať za rovnaké (§ 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Preto i keď veriteľ bol by oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek z nich, nič to nemení na ich práve vyplývajúcom z § 511 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka následne žiadať náhradu plnenia nad rozsah ich podielu od druhého spoludlžníka. Preto nemožno tu ako určujúce kritérium pre určenie primeranej výšky zadosťučinenia pre žalobkyňu použiť len výšku nároku pôvodne žiadaného od žalobkyne a jej spoludlžníka.

19. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Pokiaľ ide o dôvodnosť poskytnutia tohto zadosťučinenia, bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Je pritom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe.

20. Ak žalobkyňa výšku primeraného finančného zadosťučinenia stotožňuje s výškou sumy o ktorú sa chcel dodávateľ na jej úkor bezdôvodne obohatiť (1.782,73 eur) poukazujúc na to, že dohodnutá istina úveru bola 1.500,- eur a zaplatené bolo 1.592,51 eur, tak k tomu súd uvádza, že v čase, keď žalobkyňa uzatvárala so žalovaným zmluvu o poskytnutí úveru vo výške 1.500,- eur a nevedela ešte o nedostatkoch zmluvy, musela si byť vedomá, že poskytnutie úveru je odplatným úkonom, a že úverovú istinu bude musieť preplatiť, i keď vychádzajúc z dôvery v právo a spravodlivosť sa mohla domnievať, že preplatiť ju bude musieť len v primeranej a únosnej výške. Súd, aj z dôvodov ktoré už čiastočne uviedol, po dôslednom zvážení všetkých okolností tejto veci dospel k záveru, že kritérium primeranosti finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu v tu súdenom spore nespĺňa suma 1.782,73 eur žiadaná žalobkyňou, ale suma 500,- eur, preto súd žalobe vyhovel len v rozsahu tejto sumy.

21. Čo sa týka sankčnej a odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia v danej výške, súd zohľadnil nielen už vyššie popísanú intenzitu zásahu a porušenia zo strany žalovaného ako dodávateľa, ale aj skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad, kedy si žalovaný v pozícii žalobcu uplatňoval od spotrebiteľa takéto nedôvodné nároky. Súdu z jeho činnosti je známe, že nedôvodné uplatňovanie obdobných nárokov žalovaného je opakované a bežné (viď napríklad rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/274/2013 zo dňa 27. 6. 2014 kde rovnako žalovaným žiadaný úrok vo výške 70,02 % bol označený za úžernický), a preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Veď len v súdnom oddelení tunajšieho súdu 10C bolo v poslednom období zamietnutých hneď niekoľko žalôb tu žalovaného kde uplatňoval úroky z úveru vo výške 70 %, okrem iného práve pre rozpor s dobrými mravmi (napr. rozsudok zo dňa 27. 5. 2016 vo veci 10C/121/2015 alebo rozsudok zo dňa 16. 3. 2016 vo veci 10C/407/2015, či rozsudok zo dňa 25. 5. 2016 vo veci 10C/330/2015). Ak žalovaný napriek tomu, že množstvo obdobných nárokov mu už bolo súdmi zamietnutých naďalej opätovne „skúša“ voči spotrebiteľom ich uplatnenie, je plne namieste sankcionovať a odradiť ho od

ďalšej takej recidívy prostredníctvom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi ako spotrebiteľovi.

22. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochyb o tom, že podanie zjavne nedôvodnej žaloby voči žalobkyňi žalovaným logicky znamenalo obmedzenie komfortu žalobkyne ako spotrebiteľa, bralo jej čas a kľud. Musela sa brániť nedôvodnému nároku, vyhľadať advokáta, ktorý ju v spore zastupoval, počas trvania sporu žila nepochybne v neistote, či napriek tomu, že sumu požičaných peňazí už preplatila, nebude jej osobná a majetková sféra zasiahnutá ďalším, a to absolútne neprímeraným peňažným plnením. Na znášanie stavu právnej neistoty v situácii, keď sa žalovaný chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť žalobkyňa v žalobe osobitne poukázala. Toto všetko súd zohľadnil pri svojom rozhodnutí. Na druhej strane žalobkyňa v tomto spore netvrdila až také vážne a mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške až 1.782,73 eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadosťučinenie sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom priznané podstatne nižšie sumy ako žalobkyňa žiadala, a to v situácii keď spotrebiteľ kvôli vymáhanej sume mal napr. dlhotrvajúce zrážky zo mzdy, alebo keď dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobkyňa netvrdila. Netvrdila a nepreukázala, žeby jej osobná, rodinná či sociálna sféra utrpela kvôli konaniu žalovaného absolútne mimoriadnym spôsobom (vzhľadom na žiadanú mimoriadnu výšku zadosťučinenia), teda nad rozsah, ktorý je logicky zrejmy už z toho, že sa od nej počas roka a pol (od podania žaloby žalovaným po právoplatnosť zamietavého rozsudku) súdne vymáhala suma o viac ako 100 % prevyšujúca poskytnutú sumu úveru. Aj uvedenú dĺžku konania pritom súd zohľadnil pri určení výšky zadosťučinenia. Žiadne mimoriadne výnimočné okolnosti odôvodňujúce priznanie zadosťučinenia vo výške, ktorá ako uviedol aj žalovaný skutočne by bola porovnateľná s prípadmi vážnych újm na zdraví žalobkyňa v žalobe netvrdila. Aj právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že nemá vedomosť, aby voči žalobkyňi boli v súvislosti s vymáhaním danej sumy uplatnené zrážky zo mzdy, či nátlak zo strany žalovaného a podobné praktiky, preto súd pri určení primeranosti zadosťučinenia musel zohľadniť a zohľadnil aj dané skutočnosti a priznal len časť žiadanej sumy. Koniec koncov, aj zamietnutie žaloby vo veci 3C/144/2014, potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu v uvedenej veci a dôvody v nich uvedené boli určitou satisfakciou pre žalobkyňu, ktorej v uvedených konaniach bola priznaná aj plná náhrada trov konania.

23. V súvislosti s obranou žalovaného proti uplatnenému nároku v ktorej poukazoval na to, že žalobkyňa si ako spotrebiteľ neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností, že neexistuje žiaden výrok rozhodnutia súdu, ktorý by uvedené konštatoval súd uvádza, že táto obrana žalovaného je nedôvodná.

24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V tejto súvislosti súd poukazuje na rovnaký právny názor vyslovený napr. v aktuálnom rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24. 8. 2017. Koniec koncov, aj žalovanému už musí byť dobre známe, že súdna prax odmietla tento jeho argument, minimálne napríklad z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31. 5. 2017 kde rovnakú námietku žalovaného v obdobnom konaní o primerané finančné zadosťučinenie voči nemu uplatnenú žalovaným v odvolaní odvolací súd neakceptoval. Rovnako súd v súvislosti s nedôvodnosťou tejto obrany žalovaného poukazuje napr. na jeho obdobnú vec vedenú pred Krajským súdom v Prešove pod spisovou značkou 3Co/20/2017 a rozsudok v uvedenej veci zo dňa 4. 5. 2017 alebo jeho vec vedenú pred Krajským súdom v Prešove pod spisovou značkou 17Co/31/2017 a rozsudok v uvedenej veci zo dňa 25. 7. 2017.

25. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne čo do priznania primeraného zadosťučinenia vo výške 500,- eur vyhovel. V prevyšujúcej časti jeho výšky žalobu považoval za nedôvodnú.

26. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

27. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku - Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.3Co/20/2017 kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

28. Súd je toho názoru, že v prípadoch keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30. 6. 2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 500,- eur).

29. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením súd v súlade s § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.